

Δυόμιση το μεσημέρι Παρασκευής. Οι καστανιές φυλλορροούσαν και στο βάθος, κάτω από έναν μεγαλοπρεπή ήλιο, λαμπύριζε αρυτίδωτο το πέλαγος. Η δουλειά μας, ο λόγος που βρεθήκαμε εκεί, είχε τελειώ σει,

Γύρισα να χαιρετήσω τον Γιώτη. Μου έδωσε μια ξέπνοη παλάμη στρέφοντας αλλού το κεφάλι, για να μην δω τα δάκρυα και να προλάβει τους λυγμούς του. Στα 60 ο Γιώτης, από παιδί στο μεροκάματο, δεν ήταν κανάς αδοκίμαστος.

Από δίπλα και ο δικός μου, που με κοίταξε με μάτια βουρκωμένα. Δεν τον είχα ξαναδει έτσι στα 40τόσα χρόνια που γνωριζόμαστε. Μου έδωσε το κλειδί του αυτοκινήτου του, δείχνοντας τη θέση του οδηγού, κάθισε δίπλα, μурμουρίσε με ένα σπασμένο ψίθυρο: «γάμι σέ με»

και κοίταξε από την άλλη μπάντα για να μην εκθέσει κι' άλλο τα δάκρυα του.

Να το αποκωδικοποιήσω: Ο δικός μου πούλησε το εξοχικό του. Με τα έτοιμα σωσμένα, εδώ και καιρό, τα εισοδήματα πετσοκομμένα και τις υποχρεώσεις να καλπάζουν πάνω σε άυπνες νύχτες, τον είχαν, ήδη, φιλοδωρήσει με μια αγγειοπλαστική και μια γαστρορραγία ξεγυρισμένη. Δεν υπήρχε άλλη επιλογή. Το σπίτι έπρεπε να βγει στην αγορά, δηλαδή υπό τις παρούσες συνθήκες να σκοτωθεί. Όπερ και εγένετο.

Ο Γιώτης ήταν ο ντόπιος, αυτός που είχε το νου στο σπίτι του δικού μου. Άνθρωπος για όλα. Κουβαλήματα, υλικά, μερεμέτια, φροντίδα γενικώς. Στα 14 χρόνια που γνωρίζονταν με τον δικό μου, δεν είχαν μια σχέση εργοδότη – εργαζόμενου. Ήταν κάτι, αρκετά, παραπάνω. Είχε αρκετή από εκείνη την χαμένη αμεσότητα, ευθύτητα των σχέσεων που βασιζονταν σε μια ματιά, σε μια χειραψία. Σε μια ειλικρινή, αμοιβαία σεμνότητα.

Η δε δουλειά μας, ήταν να πάμε πάνω, να φορτώσουμε τα προσωπικά είδη του δικού μου. Διότι όλα τα άλλα παρέμεναν εκεί. Ως είχε επιπλωμένο, έφυγε το σπίτι. Μάζεψε λοιπόν τις φωτογραφίες των παιδιών του, μια εργαλειοθήκη, ένα ζευγάρι παπούτσια και κάτι άλλα, λιμά.

Το αυτοκίνητο είχε φορτωθεί, η τελετή τέλειωνε μέσα σε μια ήρεμη βουβαμάρα. Έτσι κανείς τους δεν άντεξε και όταν κοιτάχτηκαν, ο Γιώτης με τον δικό μου, με τις παλάμες τους ενωμένες, τα σούρωσαν. Ως μια κηδεία, που ακουγόταν η πρώτη φτυαριά πάνω στο φέρετρο.

Καθώς φεύγαμε και αργοκύλισαν οι τροχοί πάνω στο χωματόδρομο, έριξα μια ματιά στη γωνιά της αυλής. Τότε που η οικοδομή είχε μεταμορφωθεί σε σπίτι, δεκατρία χρόνια νωρίτερα, τέλη του Νοέμβρη ήταν, εκεί ακριβώς, μια φωτιά έκαιγε υλικά συσκευασίας, από τα καλούδια του σπιτικού, στην τελευταία ανταύγεια της μέρας, κάτω από τις γυμνές καστανιές.

Ο Γιώτης και ο δικός μου παράμερα, σιγομιλούσαν, κανονίζοντας κάτι εκκρεμότητες. Κανείς δεν φανταζόταν το φινάλε, που θα έδενε τις σχέσεις αυτών των δυο, τόσο διαφορετικών ανθρώπων, με φόντο το σπίτι.

Προσπάθησα να συνοψίσω τι είχε συμβεί στο μεσοδιάστημα. Έμεινα σε πολύ λίγα. Όπως, ό,τι ο Τάσος, ο Άκης, ο φτερωτός ιατρός, ο Θεόδωρος, και όλως προσφάτως ο Γιάννος, πολίτες με σοβαρές υπευθυνότητες και εξουσία, χρηματίστηκαν. Τα πήραν, κατά το κοινώς

λεγόμενον. Και τα πήραν εις βάρος του Κράτους, μα επειδή το κράτος δεν έχει πρόσωπο, ποδάρια, χέρια, στομάχι, τα πήραν εις βάρος των πολιτών. Που έχουν απ' όλα.

Τα πήραν όπως και κάποιοι άλλοι, σε άλλη κλίμακα, με άλλους τρόπους, αλλά φάνηκαν αρκετά ευφυείς, ή όχι τόσο απληστοί, ώστε να μην γίνουν αντιληπτοί. Ας μην λησμονούμε δε, ό,τι ο ευτραφής Ελευσίνιος, μας ετόνισε πως όλοι, στο τουγκέδερ τα εμασήσαμε.

Ίσως θα ήταν χρήσιμο, να βρίσκονταν οι καταδικασθέντες, οι κατηγορούμενοι και οι κριτές, μπροστά στο περιστατικό μεταξύ του Γιώτη και του δικού μου, την ώρα που, από ανάγκη, μια περιουσία άλλαζε χέρια. Ωστόσο, είναι περίπου βέβαιο ότι, τίποτα δεν θα αντιλαμβάνονταν. Το προχωρημένο της ανίατης έπαρσης και της επάρατης απληστίας δεν θεραπεύεται γενικώς, πόσο μάλλον με δόσεις ανθρωπιάς.

Για όσους μάλιστα πιστεύουν, ότι η μπουζού ή η διαπόμπευση θα συνετίσει τους παρανομίσαντες, ας αμφιβάλλουν. Το πιο πιθανό είναι πως, ήδη έχουν κατατάξει εαυτούς, στους διαδόχους του λοχαγού Ντρέιφους. Ένας ακόμα ορισμός του αμοραλισμού.

Κι' αν πλησιάζαμε έναν είρωνα φανατικό, τι θα κρυφακούγαμε άραγε να λέει; Μήπως ότι:

«Ε! αφού πριν 75 χρόνια τα σπιτικά άλλαζαν χέρια για λίγους τενεκέδες λάδι, στις μέρες μας είναι καλύτερα, που ο πωλητής καρπούται μερικές χιλιάδες ευρώ, από το ισχυρό μας νόμισμα της Ευρωπαϊκής μας Ένωσης. Πρόοδος είναι και ανάπτυξη. Δεν είναι; Και τα θεμελιώδη συστατικά παραμένουν ίδια. Τενεκέδες & λαδώματα»

